

**Ett paradiset för en häst
eller
gräset är grönnare på andra sidan staketet**

*Hon var nog den vackraste hästen man kunde tänka, röd färg med en perfekt bläs. Manen var tindrande vit och kraftig. Att hon var vacker det var självklart. Kanske var det de magiska blå ögonen som gjorde att hon visste det.
Hon var inte dum!*

Redan som liten visste hon att hon letade efter det bästa. Som den där dagen då hon stod på boxvila och hagkompisen gick förbi. Det var klart att man skulle hänga med, kanske bar det av till Paradiset. Med ett skutt över boxkanten (som var 130 cm hög), var hon snart ute. Visserligen gjorde det lite ont i såret, men vad gjorde det. Hon var väl för farao islänning, så lite tålde man ju. Men vad hjälpte det. Snabbt blev man infångad och nu bomrades också den översta luckan för och så stod man där i ett riktigt fängelse istället.

Över allt annat älskade hon mat, särskilt det där söta goda gräset, så när maten tog slut tog hon saken i egna fötter, eller kanske ska vi säga med sin egen bringa. Utan el i hagarna var det bara att lägga manken till så gick de flesta staket sönder. Hon tog ibland med sig hagkompisarna på långa vandringar i grannskapet så att de skulle överleva när maten började tryta i hagarna. Men inte hittade hon Paradiset där. Kanske för att matte jämt återbördade henne till de magra hagarna jämnt.

Inte ens den dag när hon spräckte grinden till bryggan hittade hon vad hon sökte. Väl ute på bryggan upptäckte hon att det stora maffiga gräset hon sett bara var utblommad vass, något som inte ens en islandshäst är så intresserad av.

Men hon trodde att hon hittat vad hon ville ha den där dagen då hon såg det söta sockergräset i den lilla paddocken. Det var helt ljuvligt gott och rena Paradiset. Och nog hade man kunnat stå en längre stund än det blev, men matte kom snart (näja snart och snart - hon var ju ca 30 mil därifrån när budet nådde henne).

Men även annat än gräs kunde locka henne, när man skulle träffa den nya flocken delade tvåbeningarna av hagen bara med tråd. Varför det? Det var väl trevligare om alla kunde gå tillsammans, och lite roligt var det ju att se hur pojkarna gjorde upp om rangordningen. Det blev lite knöligare när det var el som delade av hagen, men smart som hon var så gick hon ut ur hagen på ett ställe för att sedan gå in till pojkarna lite längre bort. Det var paradiskt roligt att se hur pojkarna dansade runt och bröstade upp sig för varandra. Men inte heller detta varade i en evighet.

Nu stod hon på sina onda fötter, men det gjorde inte så mycket just nu, för hon åt det godaste hon någonsin hade ätit. En hel bytta full med havre, äpplen och annat gott. Havre som hon bara hade snikat åt sig någon enstaka gång några korn av när de legat på marken. Nu fick hon hel fullblodsportion.

Så fick hon se de gröna ängderna på andra sidan av en trägrind. Skulle hon hitta till Paradiset nu? Hon tog sats! Bara det inte skulle bli som när hon hoppade över bommen i transporten och blev hängande i grimman. Men det var inte så lätt att ta i för kung och fosterland, när fötterna gjorde så ont. För även om hon mörkade som en äkta islänning, gjorde det ont. Så i stället för att flyga över grinden, kraschade hon rakt igenom den.

Hon stod flämtande på andra sidan, med fötterna brett isär och huvudet nedåt. Stickor från grinden flög i luften och sakta dalade ett moln av rött stickelhår mot marken.

Långsamt rätade hon på sig. Hon stod på en öppen stäpp med en kulle med några träd längre bort. Där stod en hästflock och tittade på henne. En svart häst lösgjorde sig från flocken och kom långsamt strosande mot henne samtidigt som hon skakade på hela huvudet och sa för sig själv, den hästen - den hästen.

Det var hennes fostermor som kom fram till henne och sa.

Välkommen till Paradiset!

Här är en tillvaro precis som vi vill ha det. Det finns så mycket spännande att göra här. Men det finns inga dumma insekter - det är väl härligt.

Det finns t.ex. olika underlag att välja på. Det är så skönt att springa på torvsjön det sviktar så bra. Och särskilt fullbloden älskar att galoppa där. De springer fram och tillbaka och hovarna dundrar mot marken och man kan känna hur marken skakar. Men det är skönt att springa på andra underlag också, som t.ex. i härlig mjuk snö, där snön sprutar om hovarna. Och du som gillar vatten, du kommer säkert att gilla att springa på stranden där vattnet skvätter och det gnisslar faktiskt om hovarna ibland på vissa ställen i sanden. Det låter så roligt.

Och när man är varm behöver man bara ställa sig uppe på en höjd, så finns det en svalkande vind. Jag gillar ibland när det blåser snöstorm och man vänder rumpen mot vinden så att svansen riktigt kittlar en under magen.

Vet du att man kan få en egen tvåbening när man vill. Vill man rida, dra vagn eller jobba i skogen eller på ängen är det bara att önska det. Och man bestämmer själv när man inte har lust längre. Tvåbeningarna har också bättre balans här, alla kan sitta barbacka och ingen har några tyglar som de hänger i heller, utan vi är helt fria. Man kan t.o.m. sätta av dem med en liten glädjebock och de står på benen eller gör en fin kullerbytta utan att slå sig.

Vill du bli borstad eller ryktad så finns det tvåbeningar som står redo vid massagestationen, ungefär som putsarfiskar du vet. Du kan önska dig en särskild putsare om du vill.

Och vill man ha föl så är det bara att bestämma sig, du som alltid tittar så längtansfullt på nyfödda föl. Men vet du, ibland kan de vara jobbiga, fast de

blir ju stora någon gång också.

Mat finns det alla möjliga sorter av också, och inte blir man tjock av den heller. Det finns havrefält och gräsmattor och vilda stäppängar och riktiga fjällhedar. Du måste bara testa sötgräset. Det växer vid källan med kallt härligt sprattelvatten. Vatten som bubblar; så det kittlar så skönt på nosen. Och inte långt därifrån finns ett äkta isländskt spa. Men härligt luktande lera. Dit tänkte jag mig nu, Ska du hänga med?

Hon tittade på den svarta hästen som vände om och började trava iväg med raska steg. Isländsk spa, vad var det, tja det lät väl inte så jätteskönt, men sötgräs och sprattlande vatten - det lät roligt.

Så bestämde hon sig och pep ett iii och bockade iväg med en glad bakåtkick och en liten prutt.

Det var kanske inte ett så dumt ställe hon hamnat på.

Ljostindra från Vela
29/5 2009 - 11/2 2022

Akvarell av Isabelle Scharin

**A paradise for a horse
or
the grass is greener on the other side of the fence**

She was probably the most beautiful horse imaginable, red in color with a perfect blaze. The man was sparkling white and dense. She was beautiful and it was obvious. Maybe it was the magic blue eyes that made her know. She was not stupid!

Even as a foal, she knew she was looking for the best. Like that day when, she was on standing still to recover, and her friend passed by. It was clear that she would keep up, maybe it was off to Paradise. With a shot over the edge of the box (which was 130 cm high), she was soon out. Admittedly, it hurt a little in the wound, but what did it matter. She was an Icelander for God's sake, so she could tolerate a lot. But it did not help to be out. She was quickly captured and now the top door was also closed and she was in a real prison instead.

Above all else, she loved food, especially sweet good grass, so when the food ran out she took matters into her own hands, or maybe we should say with her own chest. Without electricity in the pastures, it was just a matter of adding the chest and most of the fences broke. She sometimes took her pasture companions on long walks in the neighborhood so that they would survive when the food began to run out in the pastures. But she did not find Paradise there. Maybe because Mum always returned her to the lean pastures.

Not even the day she cracked the gate to the bridge did she find what she was looking for. Once out on the bridge, she discovered that the large grass she had seen was only bloomed reeds, something that not even an Icelandic horse is so interested in.

But she thought she had found what she wanted that day when she saw the sweet sugar grass in the little paddock. It was absolutely delicious and pure Paradise. And probably she could have stood for a longer time than it was, but Mum came soon (well soon and soon - she was about 300 km from there when the message reached her).

But even other things than grass could attract her, when you would meet the new flock, the two-legged part of the pasture only shared non-electrical wire. Why? It would have been nicer if everyone could go together, and it was a bit fun to see how the boys made up for the ranking. It got a little lumpier when it was electricity that divided the pasture, but smart as she was, she went out of the pasture in one place and then went in to the boys a little further away, with no electricity. It was paradisiacal fun to see the boys dancing around and cheering for each other. But even this did not last forever.

Now she stood on her hurting feet, but it was really OK now, for she ate the best she had ever eaten. A whole bucket full of oats, apples and other goodies. Oats that she had only snuck a few grains of once in a while when they were lying on the ground. Now she got a whole race horse portion.

Then she saw the green meadows on the other side of a wooden gate. Would she find Paradise now? She took the plunge! Only it would not be like when she jumped over the barrier in the transport and got stuck in the halter. It was not so easy to take in for king and motherland, when the feet hurt so much.

Because even though she did not show it, like a real Icelander, it hurt. So instead of flying over the gate, she crashed straight through it.

She stood panting on the other side, her feet wide apart and her head down. Sticks from the gate flew in the air and slowly a cloud of red hair fell to the ground.

Slowly she straightened up. She was standing on an open steppe with a hill and a few trees. There was a herd of horses looking at her. A black horse detached itself from the herd and slowly came strolling towards her while she shook her whole head and said to herself, that horse - that horse.

It was her foster mother who came up to her and said.

Welcome to Paradise!

Here is a life just the way we want it. There is so much exciting to do here. And there are no stupid insects - that's great.

There are e.g. different surfaces to choose. It's so nice to run on the peat lake it swing so well. And especially thoroughbreds love to gallop there. They run back and forth and the hooves thunder towards the ground and you can feel how the ground shakes. But it is nice to run on other surfaces as well, in lovely soft snow, where the snow sprays in the air. And you who like water, you will surely like to run on the beach where the water splashes and it actually squeaks about the hooves sometimes in some places in the sand. It sounds so funny.

And when you are warm, you only need to stand on a hill, when there is a cooling wind. I sometimes like when there is a snow blizzard and you turn your butt towards the wind so that the tail really tickles you under the stomach.

Do you know that you can get your own human whenever you want. If you want to ride, pull a cart or work in the forest or in the meadow, you just have to wish for it. And you decide for yourself when you no longer have the desire. The humans also have better balance here, everyone can sit bareback and no one has any reins that they hang in either, we are completely free. You can put them off with a small buck and they stand on their feet or do a nice somersault without hitting themselves.

If you want to be brushed or groomed, there are humans that are ready at the massage station, much like cleaner fishes, you know. You can request a special cleaner if you want.

And if you want foals, you just have to decide, you who always look so longingly at newborn foals. But you know, sometimes they can be annoying, although they grow up at last as well.

There are all kinds of food too, and you do not get fat from it either. There are oat fields and lawns and wild steppe meadows and real mountain moors. You just have to test the sweet grass. It grows at the source with cold wonderful sparkling water. Water that bubbles, so it tickles so nicely on the nose. And not far from there is an authentic Icelandic spa. With wonderfully smelling clay. That's where I thought to go now, Are you going to keep up?

She looked at the black horse that turned around and started trotting away with quick steps. Icelandic spa, what was that, well it did not sound very nice, but sweet grass and sparkling water - it sounded fun.

So she decided - and pep a iii and bent away with a happy kick back and a little fart.

Maybe it was not such a stupid place she ended up in.

Ljostindra from Vela
29/5 2009 - 11/2 2022

Watercolour Isabelle Scharin